

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

חרדת פרידה

הרב יעקב לידר

מאחר שכבר ידעתי שאני מעוניין לשאת אותה לאישה, עלה לי רעיון כיצד לשכנע את טובי. אמרתי לה, "את יודעת מה - בבוא העת נשאל את הרבי, ומה שהוא יורה לנו לעשות, כך נעשה".

"מקובל עליי", אמרה, ואחרי כמה פגישות נוספות, באנו בקשרי השידוכין.

שבוע לאחר נישואינו בחודש אדר תשל"ז (1977), כתבנו לרבי את שאלתנו, אך בעת שליחת המכתב, התחננתי בלבי שהרבי יאפשר לי להמשיך בהוראה ב"אהלי תורה", שם נהניתי מהעבודה עם הילדים, וגם הייתי קרוב אליו.

הרבי נתן את הסכמתו. הייתי מאושר! אשתי, לעומת זאת, הייתה פחות מאושרת, אבל כמובן קיבלה את תשובת הרבי.

כעבור שנה היא הציעה שנכתוב שוב לרבי, אך אני התנגדתי. "הרבי כבר ענה לנו", התעקשתי. אך מאחר שראיתי שהעניין חשוב כל כך עבורה הסכמתי, וגם הפעם קיבלנו את אותה תשובה.

"בינתיים, הכול בסדר", חשבתי לעצמי.

אולם בשנה השלישית, כאשר כל חבריי קיבלו את ברכת הרבי לקניית בתים בקראון הייטס ואני לא, הבנתי שכנראה אשלח בקרוב למקום כלשהו. קיוויתי שזה יהיה לשכונה סמוכה בברוקלין, כמו פלטבוש או בורו פארק - כדי שלא אצטרך להתרחק, אך אשתי סברה ששליחות אמיתית כרוכה בהקרבה ובמסירות נפש.

זמן קצר אחר כך, פגשתי את אחד השלוחים לאוסטרליה, והוא שאל אותי אם אני מכיר מישהו שמתאים לקבל על עצמו משרת ניהול של בית ספר חב"ד. מבלי לחשוב יותר מדי, אמרתי, "אולי אני".

אף שהצעתי זאת בעצמי, לא באמת רציתי ללכת. אך הוא כבר הזדרז להעביר את שמי לסידני, וכעת היה עליי להחליט. ניסיתי להתחמק מהעניין, והודעתי שאני חייב להיוועץ ברבי. לא באמת הייתה לי נכונות לנסוע למקום כל כך מרוחק, ולכן

«

גדלתי במשפחה ירושלמית חרדית, אך לא היה לי קשר של ממש לחב"ד עד שאחותי נישאה לחסיד חב"ד. בעקבות זאת, הגעתי בשנת תשל"ד (1974) לשיבת חב"ד בכפר חב"ד, וכעבור שנה וחצי, לפגישה עם הרבי בברוקלין, ניו יורק.

אחרי אותה פגישה חשתי שגיליתי אוצר, והחלטתי שזה המקום שבו אני רוצה להישאר עד אחרית ימי. קיבלתי משרת הוראה בתלמוד תורה "אהלי תורה", והרגשתי שאני נהנה משני העולמות - אני נמצא בקרבת מקום אל הרבי, ומאחר שאני מלמד בבית ספר חב"ד, הרי אני גם פועל בשליחותו.

בפגישתי הראשונה עם אשתי המיועדת טובי, היא הודיעה לי שבכוונתה לצאת יחד עם בעלה לעתיד, בשליחות הרבי אל העולם הגדול. "רגע אחד", אמרתי, "אני הרי כבר שליח - כאן בברוקלין". אך לא כך ראתה היא את פני הדברים.

סוגיה זו עוררה דילמה. למעשה, אביה שאל את הרבי האם יש טעם שנמשיך להיפגש, ותשובתו הייתה, "תלוי בהחלטתם".

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע. באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

וסיפרתי לרבי כמה הפרידה כואבת עבורי. אך בהמשך הרבי הרעיף עלינו כל כך הרבה ברכות, עד שכל הגישה שלי השתנתה לחלוטין.

כשיצאתי לדרך, הרגשתי טעון במרץ ובהתלהבות - מוכן לזנק קדימה. לא עצרתי, ולא הסתכלתי לאחור.

תוך כדי ההכנות לנסיעה, היו כאלה ששאלו אותי, "האם היית אי פעם באוסטרליה?"

"לא", עניתי.

"יש לך מושג איך החיים שם?"

"לא".

"ובכל זאת אתה לוקח את אשתך ואת שלושת ילדיך הקטנים, ונוסע לצד השני של העולם?"

"כן".

היה לי את הביטחון לעשות זאת משום שידעתי שאוכל לסמוך על הרבי שהכול יהיה בסדר. מהרגע שקיבלתי את ההחלטה וגיבשתי את עמדתי, ידעתי שהרבי ניצב מאחוריי לכל אורך הדרך.

הרב יעקב וטויבי לידר משמשים כשליחי חב"ד בסידני, אוסטרליה, משנת תשמ"א (1981). הרב לידר הוא מחבר הספר "14 ילדים, בלי תיאוריות" ("Kids, No Theories"), וכיום הוא מנהל את ה"מרכז למשפחה היהודית בסידני", המלווה משפחות המתמודדות עם קשיים במערכות חסים ובגידול הילדים. הוא רואיין בחודש תמוז, תשע"ו (2016).

כתבתי לרבי ושאלתי רק האם "להתעניין" בהצעה זו, מתוך הנחה שהרבי בטח יענה לי להישאר בברוקלין, כבפעמים הקודמות. אולם הפעם הרבי ענה בחיוב, והורה "להתעניין בהצעה".

הייתי בהלם מתשובת הרבי, אך אשתי אמרה, "יש לנו הסכם - אם זה מה שהרבי אמר, זה מה שאנחנו צריכים לעשות".

בלית ברירה התעניינתי ובדקתי את ההצעה, ולבסוף כתבתי לרבי שיש לי חמש הצעות אפשריות לצאת לשליחות. את המכתב סיימתי - במידה בלתי מבוטלת של הכנעה והתבטלות - "עשה בי כרצונך".

אך לא זכיתי לתשובה. בינתיים בבית הספר בו לימדתי בקראון הייטס החלו ללחוץ עליי לחתום על חוזה לקראת שנת הלימודים הבאה, ומצד שני, הרב פנחס פלדמן - השליח הראשי של חב"ד בסידני ומנכ"ל המוסדות שם - לחץ אף הוא שאקבל החלטה, משום שהם זקוקים למנהל. אחרי ארבעה שבועות של המתנה מתוחה, ביקשתי מהרב לייבל גרונר, מזכירו של הרבי, שיבדוק את הנושא, והתברר שאחרי שהרב גרונר הניח את מכתבי בראש הערימה, הרבי מיד העביר אותו לתחתית הערימה.

בינתיים שאל הרב פלדמן את הרבי האם להתחיל לחפש מועמד אחר, אך תשובת הרבי הייתה רק: "מכתבם הגיע אלי".

לא ידעתי מה לעשות, ופניתי להתייעץ עם המשפיע שלי. לאחר ששמע את דבריי, נזף בי: "אתה משחק משחקים? שאלת את הרבי האם להתעניין בהצעה מאוסטרליה, והרבי ענה לך בחיוב. אבל במקום לדווח את מה שביצרת בנוגע להצעה זו, שלחת לרבי מכתב עם חמישה מקומות שונים. אתה רוצה שהרבי יבחר במקומך? אתה חייב לקבל את ההחלטה. הרבי לא הולך להורות לך בדיוק מה לעשות. הוא יעץ לך, ידריך ויכוון אותך, אבל אתה חייב להוביל".

למחרת, אשתי ואני כתבנו לרבי שאנחנו מוכנים לקבל את ההצעה מסידני, ואנחנו מבקשים את ברכתו. תוך עשר דקות קיבלנו את תשובת הרבי, בצירוף ברכת הדרך ושני דולרים אוסטרליים כדי לתתם לצדקה אחרי שנגיע אל יעדנו.

חווייה זו הייתה עבורי שיעור מאלף לחיים. הרבי רצה שאני אוביל - שאבחר את הבחירות הנכונות, ואקבל את ההחלטות המתאימות, מבלי לצפות שהוא יורה לי בדיוק מה לעשות על כל צעד ושעל. זהו לקח שמנחה אותי מאז, ולאורך כל תקופת שליחותי.

כאשר היינו מוכנים ליציאה, באנו אל הרבי עם ילדינו,

מוחפס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 03-373-1777

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ג (1973) — במכתב להנהלת "מכון חנה" - מוסד חדש לבעלות תשובה שנקרא על שמה של אם הרבי, הרבנית חנה - מעודדם הרבי להשקיע בהרחבת וביסוס המוסד. "כל ענין של הרחבה כדאי הוא וגם נחוץ (בנוגע למקום הלימוד, הדירה וכו')", כותב הרבי, ומוסיף: "על דרך זה צריך להיות גם בנוגע לכללות ה'שטעלי' [הגישה] של המוסד בכמות ובאיכות".¹ י"ב באלול

1 אגרות קודש כה, עמ' שי

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד